

Wat is er van de tien stammen geworden?

door: Ph. Tapernoux

Genesis 49; Deuteronomium 33; Romeinen 9 - 11

De zegen van Jakob

Eerst in het kort de gedachten van God over Zijn volk Israël in het profetisch Woord en samengevat in de waarmee Jakob zijn zonen zegent op zijn sterfbed (Gen. 49). Dit Woord geschreven door de Heilige Geest in dit deel van de Schrift, bevat hun hele geschiedenis, het verleden, het heden en de toekomst.

Ruben, de eerstgeborene volgens de natuur, de kracht en de zwakheid van het vlees. De uitmuntendheid en waardigheid die haar kenmerken lopen uit op een volledige val en absolute onbestendigheid door de zonde (Gen. 49:3, 4). Het is een samenvatting van de geschiedenis van de eerste Adam, zoals we die in het hele Woord vinden. Daarna,

Simeon en Levi. *“Zij hebben mannen gedood”* (vs. 5, 6). De moord op profeten en de Messias, de Man Gods, profetisch genoemd in vers 6 was de volmaking van de ongerechtigheid van Israël. Haar hele geschiedenis werd gekenmerkt door bederf en geweld (Ps. 22:16).

Juda is het beeld van de beloofde Messias (vs. 10). Het is duidelijk dat onze Heer uit Juda gesproten is (Hebr. 7:14). Van Juda zou de scepter niet wijken (dit is het beeld van het koningschap), totdat Silo (de man van de Vrede) komt. Christus onze aanbiddelijke Heiland is uit Juda gesproten. Hij moet regeren over Zijn volk en over het heelal. *“Mogen alle koningen zich voor hem nederbuigen, alle volkeren hem dienen”* (Ps. 72:11). Het is op het eerste gezicht een vreemde zaak, dat volgens dit profetische woord, de scepter moest wijken op het ogenblik dat de komst van Christus hier op aarde eigenlijk de zekerheid gaf van een blijvendheid ervan. Wij begrijpen er de reden wel van, want de Zoon van God kwam tot het Zijne maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen (Joh. 1:11; Dan. 9:26).

Dan worden Jeruzalem en de tempel verwoest en het volk Israël wordt verstrooid onder de volken. De hemel heeft de gehoorzame Mens ontvangen, Hij heeft de dood overwonnen en God heeft Hem verheven aan Zijn rechterhand *“tot op de tijden van de herstelling van alle dingen, waarvan God heeft gesproken door de mond van zijn heilige profeten van oudsher”* (Hand. 3:21). Dan zal zijn heerlijkheid geopenbaard worden en zal Israël een en al gewilligheid zijn op de dag van Zijn heerkraft (Ps. 110:3). Hij zal eenmaal verschijnen als

de Leeuw uit de stam van Juda (Op. 5:5), als overwinnaar over alle vijandelijke macht. God wil Zijn volk zegenen en de hele schepping bevrijden van de slavernij aan de ijdelheid en elke macht, die zich tegenover deze raadsbesluiten van God stelt, is overwonnen door de Man van smarten, die de dood is doorgedaan. Zijn hand zal voortaan zijn op de nek van Zijn vijanden (vs. 8). Hij die deze volheid van nooit eindigende zegeningen kan invoeren, is nu bekleed met koninklijke heerlijkheid. De scepter is nu al in Zijn handen en spoedig zal Hij geopenbaard worden als de ware ‘Silo’, de Vrededorst, het middelpunt van de verzamelde volken (Ps. 72:9).

Zebulon. De Joden die opstandig zijn geworden tegen de evangelieboodschap, vielen onder de verdubbelde slagen van de straf van God. Zij werden een volk van handelaars onder de volken, waarvan de stad Sidon een beeld is (vs. 13). Nadat ze elke relatie met God verloren hadden, dompelden ze zich in het najagen van voordeel, in het teugelloos zoeken van de voldoening van de begeertes, in de verwijdering van de enige bron van geluk. Hun ongelof heeft hen alles laten verliezen.

Issakar. In plaats van te worden gezegend en goed gevoed en vreugde te hebben (zoals eenmaal het herstelde volk van God zal hebben), wordt het volk hier voorgesteld als een bonkige ezel tussen twee pakken. Het is gebeend (slecht doorvoed) en slaafs. Het zoekt de rust in een vijandige wereld, door zich te onderwerpen aan haar lasten. Het is de dood van de Messias vergeten en ook het geluk dat het zou hebben gevonden onder Zijn juk. Hij heeft zijn vrijheid als getuige en dienstknecht van de Heer opgeofferd, dit vergeten van zijn God maakt hem steeds magerder en maakt hem een slaaf van de wereld waaraan hij zich heeft onderworpen.

Dan. Een stap op de verkeerde weg leidt tot een diepere val. Dan was de eerste stam van Israël, die definitief de afgoderij vestigde in plaats van de eredienst van de Heer (Richt. 18). Dit feit geeft aanleiding te geloven, dat uit deze stam de Antichrist zal voortkomen. Deze zal geopenbaard worden als het grote instrument van het zedelijk verval van het al afvallige volk, *“die in de hielen van het paard bijt, zodat zijn berijder achterover valt”* (vs. 17). Als de Joden gedeeltelijk hersteld en in bezit zijn van een

zelfstandige regering, zullen in eerste instantie de mensen beschut lijken tegen het voorbijgegangene lijden. Maar daarna zullen zij, door het aannemen van de afgoderij van het Beest en de Antichrist, het oordeel van God over hun schuldige hoofden heen halen. Het zal over hen losbarsten door middel van de koning van het Noorden (Dan. 9:27). Toch zal er een klein overblijfsel in deze verschrikkelijke tijd verwekt worden en dat zal een beroep doen op de barmhartigheid van God. Het zal uitroepen: "Op uw heil wacht ik, o HERE" (vs. 18).

Deze stam zal hersteld worden bij de verschijning van de Here. Hij "zal zijn volk richten als een der stammen Israëls" (vs. 16). God zal in de harten werken, zodat zij op de bevrijding wachten, die zal komen door Zijn machtige hand.

Gad. Dit heil van God, ten gunste van het goddelijk overblijfsel, zal hem overwinnaar maken over zijn vijanden, die hem hardnekkig proberen te verwoesten. Deze strijd wordt beëindigd door een volledige overwinning in het vervolgen van de op de vlucht geslagen vijanden (vs. 19).

Aser zal het beste brood eten (vs. 20) en de overwinnaar kan vrij aan anderen de vruchten van zijn overwinning uitdelen. Het is een karaktertrek van de zegeningen van het evangelie, die overvloedig is bij de vader van de verloren zoon. Op die plaats vindt hij brood voor iedereen (Luk. 15:17).

Naftali. Nadat de overwinning is behaald in de kracht van Gods heil, wordt hij een instrument van zegen voor anderen. De tong van Israël zal tenslotte losgemaakt worden en hij zal uitdrukking kunnen geven aan zijn vreugde in woorden van lof aan zijn Heiland God (vs.21).

Jozef. Onderwezen door de Heilige Geest onderscheiden we duidelijk de zedelijke en officiële heerlijkheden van de Christus Gods in het aangrijpende schilderij, dat wij hier vinden (vs. 22) in het lijden van de Man van Smarten en van de overwinning, die Hij heeft behaald op de macht van de vijand. Jozef werd in een diepe put werd geworpen door de slechtheid van zijn broeders en daarna verkocht werd aan de volken, ver verwijderd van de zijnen. Op deze manier werd hij, hoewel zwak, een beeld van Christus. Christus werd in de "kuil van het verderf" geworpen (Ps. 40:2). Bevrijd door Zijn overwinnende opstanding uit de doden en verheven in de heerlijkheid, wacht Hij op het ogenblik, dat God Hem de vrucht zal geven op de arbeid van Zijn ziel. Want Hij moest sterven voor het volk en niet alleen voor het volk, "maar opdat Hij ook de verstrooide kinderen van God tot een zou vergaderen" (Joh. 11:52). De ware Nazireeër afgezonderd van Zijn broeders zal spoedig geopenbaard worden als de Koning der koningen en Heer der heren en elke knie zal zich voor Hem buigen.

Nu al lopen de takken over de muur (vs. 22). De zegen die de vrucht is van Zijn volbrachte werk overschrijdt de grenzen van Israël en strekt zich uit tot de volken tot

aan het einde van de aarde. Hij is in de ruimte gesteld en de Gemeente, die nu geroepen is om de gevolgen van Zijn verzoeningswerk te delen is met Hem verbonden op het opstandingsterrein en heeft deel aan de hemelse positie, die Hij inneemt aan de rechterhand van God.

De heerlijkheden van Christus strekken zich uit tot aan de eeuwige heuvelen. Israël is niet voldoende om de hemelse zalen te vullen; de volken zijn uitgenodigd tot het feestmaal en gaan er in op grond van geloof. Hij die het welbehagen is van de Vader, is gehaat door de mensen. In volmaakte afhankelijkheid van God heeft Hij de overwinning behaald. Alle beloften zullen in Hem vervuld worden Hij moest in de dood gaan, anders bleef Hij alleen in Zijn volmaaktheid (Joh. 12:24).

Jozef in beeld opgestaan en bevrijd uit de gevangenis, waar zijn onoverwinnelijke trouw hem had gebracht, wordt heer over heel Egypte. Ruben was de eerstgeborene, maar vanwege zijn ontrouw verliest hij deze plaats en wordt die aan Jozef gegeven (1 Kron. 5:1, 2).

Op dezelfde manier werden ook de rechten, heerlijkheid en voorrechten van de eerste Adam, die hij verloren had door zijn ongehoorzaamheid, gegeven aan Christus, de laatste Adam op grond van de opstanding. Zijn verlost familie bezit ze in Hem en met Hem.

Wij kunnen onze geestelijke afstamming niet terugvoeren tot op de eerste mens, die door de zonde gescheiden is van God en beroofd van de heerlijkheid, die hij had als hoofd van de aardse schepping. Maar wij zijn door het geloof gezegend in de opgestane en verheerlijkte Christus. We moeten ons nu voor de zonde dood houden en voor God leven in Christus Jezus (Rom. 6; Kol. 2). De steen die de bouwlieden verworpen is de hoeksteen geworden. Hij is de Herder en Steenrots Israëls (vs. 25). De zegen, die afstroomt van Zijn volbrachte werk op het kruis, wacht voor het volk Israël. Dit volk is nu opstandig, maar het zal een gewillig volk zijn op de dag van Zijn heerkraft (Ps. 110:3). Israël zal dan oneindig meer ontvangen dan het heeft verloren door ongehoorzaamheid.

Benjamin is een verscheurende wolf (vs. 27). Hij is een beeld van de macht van Christus geopenbaard in de dag van Zijn heerlijkheid en oordeel over Zijn vijanden. "In de morgen verslindt hij zijn prooi en tegen de avond verdeelt hij de buit" (vs. 27). "Met machtigen zal hij de buit verdelen" (Jes. 53:12). Alle zegeningen van het koninkrijk zijn de beloning op het lijden van de gehoorzame Mens, "omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft". Alle toekomstige heerlijkheden rusten op Christus. Hij is het fundament, de steen gelegd in Sion, de basis van nieuwe dingen. De vrucht van de verlossing. "Uw bescherming zij over de man van uw rechterhand, over het mensenkind dat Gij U hebt grootgebracht" (Ps. 80:17). Benjamin was de zoon van de rechterhand van zijn Vader, zoals de

betekenis van zijn naam luidt (Gen. 35:18). De ware 'Benjamin' zal komen om het 'zwin van het woud' te verwoesten. Hij zal beginnen met het herstel van de vruchtbare wijnstok opdat de Heer er welbehagen in zal hebben. Christus zal alles wat zich stelt tussen de zegen en het volk van God vernietigen. Benjamin stelt Zijn macht voor, die het toneel van deze wereld zal schoonvegen, opdat alles wat een verhindering is voor de raadsbesluiten van God verdwijnt.

De zegen van Mozes

Voordat we de verstrooiing van Israël kunnen beschouwen, laten we eerst de profetische woorden van Mozes lezen (Deut. 33) waarin we van tevoren kunnen bekijken de stammen van Israël gebracht in het koninkrijk van Christus en Zijn 1000 jarige heerlijkheid.

Ruben *leve, en sterve niet, maar laten zijn mannen te tellen blijven*" (vs. 6). Vanwege de zonde van Ruben zijn de afstammelingen van hem klein in aantal. Niettemin is God zo barmhartig om deze stam te bewaren.

Juda. *"En dit betreft Juda. Hij zeide: Hoor, HERE, de stem van Juda en breng hem tot zijn volk"* (vs. 7). Juda is al jaren verwijderd van zijn land, maar de genade zal hem terugbrengen en de aan hem beloofde heerlijkheid geven, onder de scepter van zijn Messias. De Messias die uit Juda is voortgekomen en die door zijn macht zal heersen zal over zijn volk.

Levi. *"Uw Tummim (Volmaaktheden) en Urim (Lichten) behoren de man toe, die uw gunstgenoot is"* (vs. 8-11). We vinden hierin een beeld van de heerlijkheden van Hem in wie alle licht en volmaaktheid zich bevinden. Hij heerst in Juda en leert in Levi. Wij vinden hierna de zegen in:

Benjamin. De beminde van de Heer (vs. 12). We vinden hier niet de strijd en de overwinning die aan de vreedzame toestand van het koninkrijk voorafgaan, maar de gelukkige woning in het land onder de scepter van de Koning. De Gemeente is gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus, maar Israël zal met alle aardse zegeningen gezegend worden in Kanaan.

Jozef. *"Zijn land zij door de HERE... ...met de kostelijkste gave van de aarde en haar volheid"* (vs. 13-16). De heerlijkheid van Jozef in Egypte geeft ons een beeld van de beloningen die het deel zullen zijn van Hem van wie het hoofd eens gekroond was met doornen en die afgezonderd was van Zijn broeders. *"Zijn heerlijkheid is als de eerstgeborene van zijn os, en zijn hoornen zijn hoornen van een eenhoorn"* (vs. 17). Zijn vaste wandel en zijn ontembare volharding worden vergeleken met die van de stier. Ze hebben Hem in de dood van het kruis geleid, maar Zijn kracht zal zijn vijanden vernietigen.

Ieder van de genoemde stammen daarna, laat speciale kenmerken van de gunst van de Heer zien. Toen zij ten

tijde van hun afval zich hoe langer hoe dieper onderdompelden in het kwaad, zo zal als zij hersteld worden door Christus, de ware Jozef, hun zegeningen zich steeds hoger en hoger verheffen.

"De eeuwige God is u een woning en onder u zijn eeuwige armen... ... Welzalig zijt gij, Israël; wie is aan u gelijk? Een volk, verlost door de HERE, die het schild uwer hulp en het zwaard uwer hoogheid is" (vs. 27-29). Israël zal zeker wonen in een land waarin de bron van Jakob ongestoord is gebleven, een land van koren en most, de hemel zal dauw sprenkelen. Net zoals Jozef door zijn broeders werd verworpen en werd verkocht als slaaf (Ps. 105:17) om daarna gekroond te worden met heerlijkheid in Egypte, zo werd Jezus de Man van Smarten, verworpen door Zijn volk, ter dood gebracht, daarna opgewekt uit de doden, verhoogd in heerlijkheid aan de rechterhand van de Vader. Hij wacht daar totdat het koninkrijk van de heerschappij over alle dingen hem gegeven zal worden als beloning, op Zijn gehoorzaamheid, op Zijn lijden en op Zijn overwinning. Dan zullen alle zegeningen uitgesproken door Mozes, ten gunste van het huis van Israël, verwerkelijkt worden, door de Koning der koningen, die Zijn oneindige macht zal ontplooiën en over het heelal zal regeren.

Onze geschiedenis lijkt precies op die van Israël. Toen al onze pogingen om het goede te doen alleen maar uitliepen op een volledige val en zelfs op haat en verwerping van de Christus, die van de hemel is gekomen, heeft God Zijn genade laten schitteren ten opzichte van ons. Hij heeft ons bekleed, door Zijn dood en opstanding, met Zijn gerechtigheid, door het geloof in Zijn volbrachte werk. In Hem zijn wij gezegend en door Zijn offer ontvangen wij oneindig meer dan wij door de zonde hebben verloren. O, de rijkdom van deze genade. Hem zij heerlijkheid en lof! Dus wat Israël betreft, zal de voorrang gegeven worden aan de zonen van Jozef. Wat Gemeente betreft behoort de titel van 'eerstgeborene aan vele broeders' aan de opgestane Christus (Ef. 1; Kol. 1:18; 2:10; Rom. 8:29). God heeft alle aardse zegeningen aan Israël willen geven en Hij heeft de Gemeente gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus.

De wegvoering

De 2 ½ stam in het Overjordaanse zijn het eerst weggevoerd. Zij hadden geweldig veel vee en hadden een geschikte plaats gekozen voor hun vee, maar niet in het land (Num. 32:1-4). Zo was het ook gegaan met Lot die de aangename vlakten van Sodom koos en zo is het nu nog in de christenheid. Zij die hun hemelse roeping ontkennen, door groot te willen zijn op aarde, zijn de eersten die vallen in de strikken van satan. De stammen van Ruben, Gad en de halve stam Manasse worden weggevoerd naar Assyrië (2 Kon. 15:29). Veertig jaar later zal de rest van de tien stammen door Salmanassar de koning van Assur eveneens weggevoerd worden in het jaar 720 voor de jaartelling van Christus *"naar Chalach, aan de Chabor, de rivier*

van Gozan en in de steden der Meden” (2 Kon. 17:6). Deze stammen werden dus meegenomen over de Eufraat. Ongeveer 800 jaar later schrijft de geschiedschrijver Jozefus als hij spreekt over de koning van Assur: “Hij verwoestte volledig het bestuur van de Israëlieten en bracht het hele volk over naar Medië en Perzië. Zo werden de tien stammen van Israël gescheiden van Judea”. Hij voegt er aan toe: “Daarom zijn er maar twee stammen in Europa en Azië onderworpen aan de Romeinen, terwijl de tien stammen over de Eufraat zijn tot nu toe en zijn een onmetelijke menigte die men niet kan tellen (Boek 11 Hfdst. 14, Hfdst. 5).

Deze inlichtingen zijn puur menselijk, maar het is toch niet erg waarschijnlijk, dat een man zo geleerd als Jozefus, dit niet zou hebben geschreven over de tien stammen, als hij niet goed bekend was geweest in die dagen, dat de tien stammen zich bevonden over de Eufraat in de richting van Afghanistan. Merk ook op, dat in de menigten op Pinksteren, toen de Heilige Geest neerdaalde er onder de toehoorders inwoners waren van die landen (Hand. 2:9). Jakobus schrijft zijn brief “aan de twaalf stammen in de verstrooiing” (Jak. 1:1). Petrus richt zich ook tot “de vreemdelingen in de verstrooiing” (1 Petr. 1:1). De verstrooiing doelde dus op de afstammelingen van de tien stammen die weggevoerd zijn door de Assyriërs.

Het lijkt erop dat toentertijd de plaatsen waar de tien stammen woonden welbekend waren. Zij woonden buiten de oostelijke grenzen van het Romeinse Rijk, over de Eufraat. Sinds die tijd, weet men niets zeker over hun lot. Eldad een jood uit de dertiende eeuw plaatst ze in Ethiopië. Anderen hebben ze in de woestijnen van Arabië gezocht, Oost-Indië. Talrijke latere schrijvers denken ze te kunnen lokaliseren in Afghanistan waarvan de hoofdstad Kaboel een hebreeuwse naam heeft (1 Kon. 9:13). Maar het zijn allemaal vermoedens; deze stammen zijn menselijk gesproken verloren, zodat in hun herstel het goddelijk beginsel van genade waar zal zijn, zoals dat het geval is van elke persoonlijke redding van een zondaar (Luk. 19:10).

Waar zijn ze gebleven?

Men heeft wel eens verondersteld dat in Engeland de afstammelingen van de 10 stammen zouden wonen en dat de bewoners van oorsprong Israëliet zouden zijn. Laten we deze gedacht onderzoeken in het licht van de Schrift. Engeland, Groot-Brittannië, was goed bekend bij de Romeinen, toen Jozefus schreef dat de tien stammen buiten de grenzen van het Romeinse Rijk over de Eufraat woonden. In die tijd woonden in Engeland: Britten¹, Picten² en Scotti³. De eersten

¹ In het laatste millennium voor Christus komen er Kelten naar de Britse eilanden en deze assimileren de oorspronkelijke bevolking in hun volk.

vermoed door de herhaalde invallen van de beide andere, deden een beroep op de Saksen⁴. Dit was rampspoedig voor hun land want de Saksen waren barbaarse, oorlogszuchtige Germanen⁵.

Van hen is niets bekend. Hengest en Horsa⁶ die als eersten bij Thanet⁷ aan land kwamen werden de kleinzonen van de god Wodan geacht. Dat deze Saksen de tien stammen zouden zijn is niet meer dan een vermoeden en is onbewijsbaar. IJverige studie van deze barbaarse invasie geeft geen enkel bewijs dat de Saksen ook maar de geringste relatie hadden met de tien stammen. De geschiedenis ondersteunt de veronderstelling niet, dat de Engelsen de vermiste tien stammen zouden zijn.

Wat zegt Gods Woord hierover? In de eerste acht hoofdstukken van Romeinen, door de Heilige Geest gericht aan geroepen heiligen, vinden wij de openbaring van de gerechtigheid van God, die allen bezitten, die in de Zoon geloven als gestorven voor hun overtredingen en opgewekt is tot hun rechtvaardiging. Dat is waar voor zowel Jood als Heiden, die deze blijde boodschap door het geloof ontvangen. Wat hun zonden betreft, op de eerste plaats, het geloof in Zijn gezegend werk, bevrijdt ze van alle schuld voor God. Dan, wat de zonde betreft, die hun gevallen natuur kenmerkt, zijn ze bevrijd door het feit, dat zij met Christus gestorven zijn, die door het oordeel op het kruis. Door zijn verzoeningsdood zijn ze dus bevrijd van de zonde

² De Picten is een van de stammen die ten tijde van het Romeinse Rijk in het huidige Schotland woonden, die waarschijnlijk grotendeels Keltisch waren, hoewel sommige onderzoekers ook oudere elementen van vroegere volken menen te herkennen in de Pictische cultuur

³ Op het laatst in de vijfde eeuw ontstond een gedeeld Iers-Westschots koninkrijk, Dalriada, waar Gaelisch gesproken wordt. De bewoners werden Scotti genoemd. De Gaelische cultuur verdringt langzaam die van de Picten.

⁴ Vortigern was een Brits leider uit de vijfde eeuw. Er is weinig met zekerheid over hem bekend, er zijn zelfs historici die menen dat hij mogelijk niet eens bestaan heeft, maar slechts door latere geschiedschrijvers is verzonnen. Vortigern kwam aan de macht in het jaar 425 (hoewel de bron waaruit deze gegevens komen wel eens onnauwkeurig kan zijn), en is het meest bekend omdat hij in 428 Saksische huurlingen naar Groot-Brittannië bracht om te helpen het land te beschermen tegen de Picten. Dit wordt beschouwd als het begin van de Angelsaksische invasie in Engeland.

⁵ Angelsaksen is de verzamelnaam voor de verschillende Germaanse stammen die zich, na het vertrek van de Romeinen in 407, in de loop van de 5e eeuw en later in Engeland vestigden. De stammen waren afkomstig uit het noordwesten van Duitsland en Nederland (de Angelen en de Saksen en de Friezen) en uit Denemarken (de Juten). De Saksen vestigden zich in het zuiden van het land, de Juten in het zuidoosten (Kent), de Angelen namen het grootste gebied in: het midden en noorden.

⁶ Hengest en Horsa, volgens de traditie hoofdmannen van de Juten, die de Anlgo-Saksische invasie van Brittannië leidden.

⁷ Vlakbij het huidige Ramsgate

en van de wet, die het goddelijk oordeel over hen uitsprak. Een oordeel dat door het heilig slachtoffer op het vloekhout is ondergaan (Rom. 5:12 – 8:39). Op deze manier zijn allen die in Christus zijn, beschermt tegen elk oordeel. Zij zijn verzegeld met de Heilige Geest. “*God is het die rechtvaardigt*” en er is geen enkele scheiding meer van Zijn liefde in Christus Jezus.

Maar als dat zo is en als er nu geen enkel verschil meer is tussen Israël en de volken, wat komt er dan terecht van de speciale beloften gedaan aan Israël? Dat onderwerp wordt behandeld in Romeinen 9 – 11. Merk op dat er niet alleen een kwestie is van joden maar van Israël: Israëlieten (Rom. 9:1 – 10:4).

Is het mogelijk deze woorden toe te passen op de hierboven genoemde wilde heidenen, die zonder hoop en zonder God waren in deze wereld (Ef. 2:12)? Aan hun is het evangelie gebracht, nadat Israël de Messias verworpen had. Engelsen zoeken niet hun eigen gerechtigheid op te bouwen in weigering zich te onderwerpen aan Gods gerechtigheid. Kan men één enkel verband vinden dat zij weigeren te geloven aan de goddelijke gerechtigheid?

De Saksen zijn begunstigd door het licht van het evangelie, dat aan hen verkondigd is. Maar als zij Israëlieten waren, zou de hele goddelijke openbaring over hun ongeloof betreffende het werk van Christus verkeerd zijn. Het evangelie werd het eerst aan Israël gebracht, dat het verwierp en zijn eigen gerechtigheid zocht op te bouwen (Rom. 10:19-21).

Heeft Groot-Brittannië het evangelie verworpen? Nee, het is rijk gezegend door de gave van het evangelie. Gedurende deze bedeling wordt een overblijfsel van Israël gered naar de uitverkiezende genade waarvan Paulus deel uitmaakte en dat gevoegd is bij de Gemeente. Het opstandige volk is terzijde gesteld voor een tijd, totdat de volheid van de volken zal zijn ingegaan (Rom. 11:11, 23-25).

De waarheden die wij hier vinden zijn in volmaakte harmonie met wat we lezen in de profeten. Daniël zegt dat de Messias is verschenen toen de volheid van de tijd door God vastgesteld was gekomen, om het kruis, voldoening te brengen “*om de overtreiding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen*” (Dan. 9:24). Maar de Messias is verworpen (Dan. 9:26). De heilige stad is vernield (Luk. 21:20-28).

In Romeinen 11 beschrijft Paulus de geestelijke toestand van Israël tot op de terugkeer van de Messias. Gedurende deze tijd van overstromende genade ten opzichte van de volken is Israël als volk afgesneden. Maar als de Messias als de Verlosser zal verschijnen, zal heel Israël, als gezegend volk van God, behouden worden (Rom. 11:26).

Ezechiël 36 – 39 laat ons het volledige schilderij zien van het toekomstige herstel van Israël. Wij vinden eerste de toestand van dit volk gedurende de verstrooiing. Als wat God kan zeggen van dit volk is

dat zij Zijn heilige Naam onder de heidenen hebben oonteerd (Ez. 36:22-30). Daarna vinden we hun nationaal herstel en dan hun berouw (vs. 31). Zij zullen een afschuw van zichzelf hebben vanwege hun ongerechtigheden en afschuwelijkheden. Daarna vinden we hun zegen in de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van hun aantal in het land van hun vaders (vs. 38).

In hoofdstuk 37 van Ezechiël vinden wij het visioen van de dorre doodsbeenderen. Het symbool van heel Israël. “*deze beenderen zijn het gehele huis Israëls. Zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen; het is met ons gedaan*” (vs. 11). In beeld openen zich de graven. “*Zo zegt de Here HERE: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls*” (vs. 12). Het gaat hier niet om een letterlijke opstanding van doden, maar om de terugkeer van het nationale leven van dit volk. Zij waren als dood, verborgen onder de volken en Gods stem roept hen uit het dit graf (Jes. 26:19).

De daarop volgende hoofdstukken 38 en 39 die over Gog gaan, schrijven over dingen van meer dan 2000 jaar terug, dus voor het Romeinse Rijk bestond. Het was onmetelijk in macht en strekte zich uit over de landstroken in de profetie genoemd. Het zal weer de macht hebben al de legers van de genoemde landen te verenigen (Hfdst 38) buiten de grenzen van het herstelde Romeinse Rijk (Op. 17:8-12), deze uitgestrekte unie van volken van het Noorden van Azië zal veel volken tezamen brengen en overheersen, Perzen, Ethiopiërs, Puteeërs⁸, volken van Afrika, Bet-Togarma⁹, enz. maar ook het oude Meden en omstreken van de Kaspische zee, vroeger door de tien stammen bewoond. Waarschijnlijk zullen de tien stammen onder de Aziatische volken gevonden worden, onderworpen aan hun grote vijand het Noordelijke Rijk, zij zullen worden teruggebracht door de machtige hand van God (Ez. 37:21).

Heerlijke beloften

Micha 4 vers 2 spreekt over heerlijke beloften. Micha schildert de merkwaardige gebeurtenissen die vooraf gaan aan de vestiging van koninkrijk van Christus. Eerst spreekt hij over wat er gebeurde bij de eerste komst hier beneden, te weten Zijn lijden en overwinning dan over de heerlijkheid die er de beloning van zal zijn (Micha 5:1). De eeuwige God “*wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid*” is Mens geworden. Hij is geboren in Bethleem in diepe vernedering, verworpen, beledigd, geslagen, verdrukt en bedroefd (zie Jes. 50:6). God heeft Hem verhoogd en in Zijn heerlijkheid ontvangen.

⁸ Natie of volk van Noord-Afrika; waarschijnlijk Libiërs

⁹ Togarma was een kleinzoon van Jafet (Gen. 10:3) waarschijnlijk worden hiermee de Armeniërs bedoeld

We vinden hier ook het getuigenis van de Godheid en Mensheid van de Messias (Micha 5:4). Israël verwerpt Hem en God levert Zijn volk over in de handen van vijanden (Micha 5:3). Dat wil zeggen, totdat deze ongelukkige natie het geheel van het lijden zal hebben ondergaan, dat noodzakelijk is omdat zij hun gerechtigheid verlaten hebben en zodat zij zich eindelijk aan de Messias onderwerpen kunnen (Micha 5:3). In de tussentijd is het godvrezend overblijfsel volgens de verkiezing van de genade in de Gemeente (Rom. 11:5; Ef. 2:14; Kol. 3:11). Maar, als de Messias zal geopenbaard worden in heerlijkheid, zullen de getrouwen het "Israël Gods" vormen, terwijl de massa van het ongelovige volk, de antichrist zal ontvangen en hem achterna lopen. De terzijdestelling van Israël als volk is een van de kenmerken van de tegenwoordige bedeling (Luk. 21:24).

Vervolgens vinden we in Micha 5 vers 4 en 5 de gehoorzame Mens, die ter dood gebracht is, die nu aan de rechterhand van God is en die geopenbaard zal worden in heerlijkheid. Hij zal Zijn aardse volk bevrijden, dat nu nog verstrooid is (verg. Ezech. 37). Hij zal Zijn macht uitstrekken over Assur en over de bijhorende landen (Europa en Azië). En laten we Deuteronomium 32 vers 8 niet vergeten. Geen enkele menselijk beslissing van de voltoering van de raadsbesluiten van God verhinderen ten opzichte van Zijn volk (Deut. 32:9). Alle beloften worden verwerkelijkt volgens het verlossingswerk van Israël.

Aardse en hemelse beloften

De zegeningen van Israël zijn aards en onderscheiden zich van die van de Gemeente. Als men de profetie over de toekomst van Israël onder bestuur van de Messias en Zijn koninkrijk toepast op de Gemeente, negeren we absoluut haar hemelse heerlijkheid en haar eenheid met Hem. Zulke gedachten komen voort uit onwetendheid over de huidige raadsbesluiten van God gedurende deze bedeling. God roept nu hen, die Hij mede-erfgenamen wil maken van de dood en het leven in Christus door het geloof in het verlossingswerk en hen gereed wil maken om met Hem in heerlijkheid te regeren als Zijn geliefde Bruid, het lichaam waarvan Hij het Hoofd in de hemel is. Gedurende eeuwen van duisternis is de hemelse roeping van de Gemeente en aardse heerlijkheid van Israël volkomen vergeten. De beloften die gedaan zijn aan Israël zijn zelfs door de vijand misbruikt om de wereldse eerzucht van een bedorven christenheid te voldoen. Of het nu gaat om ons heil of de huidige zegeningen van de Gemeente van God of die van Israël in het duizend jarig rijk, alles is gegrond op het verzoeningswerk van de Heer en Zijn opstanding uit de doden. Wee ons, als we ons vertrouwen in iets anders stellen (Hand. 4:12).

Het profetisch Woord bevat heerlijke beloften van het herstel van Juda en Israël (Jer. 31:34), over de hele aarde (Micha 4:1-8) en het koninkrijk van Christus over de hele aarde na het oordeel over de bozen en de vergadering van Juda en Israël (Jes. 60:11). Deze

profetieën spreken niet over de tegenwoordige genadetijd van God, maar van de toekomstige regering in gerechtigheid, dat in handen zal zijn van de Koning der heerlijkheid, die oordeel zal uitoefenen tegen alle kwaad hier beneden. Hem zij de heerlijkheid.

God zegt tegen de gehoorzame Mens: *"Mijn Zoon zijt gij; Ik heb u heden verwekt"* (Ps. 2:8). In deze tijd zegt de Zoon tegen de Vader: *"Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U"* (Joh. 17:9). De tijd van Psalm 2 is nog niet gekomen. Wat zal er dan van de arme verblinde christenheid terechtkomen? (Luk. 12:48).

De tijd van de heidenen

Jeruzalem in het koninkrijk zal de hoofdstad van de wereld worden. Vanuit deze hoofdstad zal het licht van de Heer stralen naar alle volken (Jes. 2:1-4). Alle volken zullen toestromen om deel te hebben aan de zegeningen die de Heer zal geven. Maar tot de 'tijd van de heidenen' is vervuld zal Jeruzalem vertrapt worden (Luk. 21:20-27). Deze 'tijd van de heidenen' is begonnen toen de troon van God werd teruggetrokken van de aarde en het opperste gezag werd toevertrouwd aan Nebukadnezar (Dan. 2:37-44). In de droom van Nebukadnezar worden de vier grote wereldrijken beschreven, waarvan het laatste bestaat uit tien, aan het beest onderworpen, koninkrijken. Het beest, het politieke hoofd van dat rijk, is in opstand tegen God.

Na de voorstelling van de vier rijken zag Nebukadnezar een steen zonder toedoen van mensenhanden loskomen van de berg en naar beneden rollen (Dan. 2:34, 35). Deze steen is de door zijn volk verworpen Zoon van God. Hij is de hoeksteen en het ongelovige volk had zich aan deze steen gestoten (Matt. 21:44). De verschijning van de Heer zal de laatste gebeurtenis zijn in de 'tijd van de heidenen'. Hij is de steen die tot een grote berg zal worden en de aarde zal vervullen (Dan. 2:44).

Dit koninkrijk van de Zoon des Mensen zal niet gevestigd worden door evangelie prediking, maar door de openbaring van macht en oordeel. Veel profetische geschriften spreken van de raadsbesluiten van God om Israël in die dag te zegenen. Wie kan de wonderlijke groei van dit volk beschrijven in die tijd (Jes. 60:21 evv.)

Het herstel

Wat zegt de Bijbel over Juda en de tien stammen van Israël in de lange huidige periode als God mede-erfgenamen verzameld (Rom. 11:15-33). Nadat alle pogingen van heel Israël om het heil te krijgen door werken mislukt zijn en zij elke keer afgefallen zijn, zal God zich weer over hen ontfermen. Heel Israël zal behouden worden, staat er (vs. 26). Is dat niet hetzelfde

met iedereen die de genade van God ontvangen hebben (vs. 33-36)?

De 'volheid van de volken' (vs. 25) betekent dat de volledige verzameling van voorwerpen van de genade is genomen uit de volken, gedurende de huidige tijd van de verborgenheid van de Gemeente. Zij is samengesteld uit hen die van de Pinksterdag tot op de komst van de Heer gebracht zijn tot het bezit van het heil door geloof. Zij vormen samen met de bekeerde Joden het lichaam van Christus. In dat lichaam is geen Griek of Jood (Kol.3:11). De naam Jood heeft betrekking op Juda en Benjamin en niet op de tien stammen. Beiden Griek en Jood kennen nu Christus, de ware grondslag, maar Juda heeft Hem verworpen (zie Jes. 8:14). Juda heeft de Heer der heerlijkheid gekruisigd en Israël heeft het getuigenis van Christus verworpen (Hand. 2:13). Waren er niet afstammelingen van de tien stammen onder hen die de machtige oproep van Petrus hoorden op de Pinksterdag (Hand. 2:9)? Zegt Paulus niet dat ze verworpen zijn vanwege hun ongelof en hun verwerping van de Messias (Rom. 9:3-27)? Wat nu de geestelijk toestand van het volk kenmerkt is hun verwerping van de genade van het evangelie en het oordeel van God dat op hen rust. Christus is voor dit volk een steen des aanstoots en een rots der ergernis (1 Petr. 2:8)

Zal Israël als volk bekeerd worden voor zijn herstel in zijn land? Waar staat deze gedachte in de Schrift (Zach. 12:7-9-14; 13:1)?

Het is duidelijk dat de bewoners van Groot-Brittannië niet de afstammelingen zijn van Israël, dat zich zal bekeren na het vertrek van de Gemeente en tijdens de openbaring van de heerlijkheid en macht van de Heer. De afvallige natie zal de boze ontvangen en die zal het beeld van het beest, het politieke hoofd van het herstelde Romeinse Rijk, in de herbouwde tempel in Jeruzalem oprichten. Deze verwoester zal komen op een vleugel van gruwelen tot aan de voleinding (Dan. 9:27). Het beeld moet aanbeden worden anders volgt de doodstraf. Maar de Heer Jezus zal uitgaan met macht en grote heerlijkheid (2 Thes. 2:8-10) en er zal een einde komen aan de "grote verdrukking" (Matt. 24:21) en de nood van de getrouwe getuigen, ze worden ingevoerd in de koninklijke regering in macht en heerlijkheid op aarde.

Volgens het profetisch Woord zal het volk vergaderd worden in Kanaan. Wanneer God zich aan hen als de Heilige betoont, zal Hij in dit ongelovige volk een werk van berouw bewerken. Hij zal hen herstellen en het volk zal weer het Israël van God zijn. Godvrezende zielen zullen er toe gebracht worden, hulp en bevrijding te zoeken bij Hem, die door Zijn volk was miskend en veracht (Ez. 36:24-27). Het werk van de

Heilige Geest in het hart van het volk is de wedergeboorte, waarvan de Heer Jezus spreekt tegen Nicodemus (Joh. 3:5; Ez. 36:28-31). De hele schepping heeft deel aan deze zegening (Hos. 2:21-22). Het is de goedheid van God die in alle tijden de mens tot berouw brengt (Jer. 31:18-19). Wie in de laatste teksten berouw hebben is Efraïm, de tien stammen, voorwerpen van de genade van God, maar het zijn ook woorden, die gericht worden aan allen, in alle tijden, door de Heilige Geest om te erkennen en te belijden hun ellende en schuld.

Wat een gezegend ogenblik in de geschiedenis van Israël, dat verlicht door het goddelijk werk de vraag zal stellen: "Wat zijn dat voor wonden tussen uw armen?" en Hij zal antwoorden: "Daarmee ben ik geslagen in het huis van mijn vrienden" (Zach. 13:6). Wat een verwarring (net zoals bij de broers van Jozef) zal hen overvallen, de broeders van de Koning der heerlijkheid, als Hij geopenbaard zal worden voor hun ogen in macht en majesteit en dragend de kenmerken van Zijn lijden (Jes. 53:4-5).

Het opstandige volk ontwijkt de Naam van Jahweh onder heidenen. Juda en Benjamin zullen in hun land in ongelof verzameld worden om gekastijd te worden, door de grote verdrukking van drie en een half jaar, tijdens de laatste jaarweek van Daniël (Dan. 9:25-27). Het godvrezend overblijfsel moet deze periode meemaken, tot berouw en belijdenis van zonde, waaraan ze ten opzichte van een Heilige Rechter schuld hebben. Het zal leren dat een Goddelijke Verlosser hun oordeel heeft ondergaan aan het kruis. Dan volgt Psalm 135:19-21. De tien stammen worden door oordeel uit de volken gehaald. De uitverkorenen worden bijeenvergaderd, want opstandigen zullen niet in Israël komen (Ez. 20:38).

Tot slot

De profetische zegeningen voor het aardse volk van God zijn nog niet verwerkelijk. Zij zullen pas plaats hebben bij de heerlijke verschijning van de Zoon des Mensen. Hij is nu door mensen verworpen, maar verheven aan de rechterhand van de majesteit van God (Hand. 3:21). Gedurende deze tijd van genade en geduld, zit de Zoon des Mensen op de troon en wacht Hij op de volvoering van de raadsbesluiten van God (Ps. 110:1), het bezit van het koninkrijk.

De tegenwoordige tijd is een tussenzin, de bijeenvergadering van de mede-erfgenamen. In de nog toekomstige dag van Zijn overwinning zal Hij koning zijn en heersen op Zijn troon (Jes. 2:3; Jer. 23:5; Zach. 6:13; 14:9).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1944-14](#)

Titel: [Que sont devenues les 10 tribes?](#)